

Odwwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (trzecia izba) wydanego w dniu 30 listopada 2006 r. w sprawie T-382/04 Heuschen & Schrouff Oriëntal Foods Trading przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesione w dniu 1 lutego 2007 r. przez Heuschen & Schrouff Oriëntal Foods Trading

(Sprawa C-38/07 P)

(2007/C 82/32)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Wnoszący odwołanie: Heuschen & Schrouff Oriëntal Foods Trading (przedstawiciel: H. de Bie, advocaat)

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji (trzecia izba) z dnia 20 listopada 2006 r.,
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 17 czerwca 2004 r. (REM 19/2002), w której Komisja uznała, że umorzenie należności celnych przywozowych nie jest w danej sprawie uzasadnione,
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie przedstawia następujące zarzuty w odniesieniu do wyroku:

Naruszenie art. 239 kodeksu celnego ⁽¹⁾ w związku z art. 899-909 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2454/93 ⁽²⁾ („rozporządzenie wykonawcze”) oraz niewłaściwe uzasadnienie ustaleń Sądu, a w każdym razie uzasadnienie, na którym nie można oprzeć tych ustaleń,

Test w zakresie natury błędu, doświadczenia zawodowego wnoszącego odwołanie i poziomu wykazanej przezeń staranności, rozpatrywane łącznie, powinny być doprowadzić do wniosku, że należało zastosować umorzenie. Sąd Pierwszej Instancji błędnie oparł swe rozstrzygnięcie na założeniu, że stosowane w tej sprawie uregulowania w zakresie klasyfikacji tzw. papieru ryżowego w nomenklaturze taryfowej i statystycznej oraz we wspólnej taryfie celnej, zawartej w rozporządzeniu Rady (EWG) nr 2658/87 ⁽³⁾, nie były kompleksowe. Wnoszący odwołanie podważa klasyfikację niepieczonego papieru ryżowego dokonaną przez Sąd Pierwszej Instancji, Komisję i niderlandzkie organy celne. Wnoszący odwołanie twierdzi, że Sąd Pierwszej Instancji błędnie uznał, że Heuschen & Schrouff miał znaczne doświadczenie zawodowe w zakresie przywozu i wywozu. W tym zakresie Sąd Pierwszej Instancji nieprawidłowo przyjął, że Heuschen & Schrouff to doświadczony podmiot zajmujący się handlem, który wobec tego posiada doskonałą znajomość formalności przywozowych i wywozowych. W wyroku, od którego wniesiono odwołanie

Sąd Pierwszej Instancji ustanowił w stosunku do Heuschen & Schrouff zbyt wysokie wymogi w zakresie obowiązku staranności, nawet gdyby miał on znaczne doświadczenie w zakresie handlu. Ponadto Sąd Pierwszej Instancji błędnie utożsamiał Heuschen & Schrouff z przedstawicielem bezpośrednim, z którego usług korzystała.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiające Wspólnotowy Kodeks Celnny (Dz.U. L 302, str. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiające przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celnny (Dz.U. L 253, str. 1).

⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej (Dz.U. L 256, str. 1).

Skarga wniesiona w dniu 1 lutego 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Hiszpanii

(Sprawa C-39/07)

(2007/C 82/33)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: H. Støvlbæk i R. Vidal Puig, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Hiszpanii

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że poprzez brak przyjęcia, w zakresie zawodu farmaceuty szpitalnego, przepisów koniecznych do wykonania dyrektywy Rady 89/48/EWG ⁽¹⁾ z dnia 21 grudnia 1988 r. w sprawie ogólnego systemu uznawania dyplomów ukończenia studiów wyższych, przyznawanych po ukończeniu kształcenia i szkolenia zawodowego, trwających co najmniej trzy lata, Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom, jakie na nim ciąży na mocy tej dyrektywy.
- Obciążenie Królestwa Hiszpanii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

1. Hiszpański dyplom „farmaceuty szpitalnego” jest „dyplomem” w rozumieniu dyrektywy 89/48/EWG, ponieważ:

- jest to dyplom wydany przez właściwy organ wyznaczony zgodnie z prawem hiszpańskim;

- dyplom wskazuje, iż jego posiadacz ukończył studia wyższe trwające co najmniej trzy lata, jako że dla uzyskania tytułu farmaceuty szpitalnego konieczne jest posiadanie uniwersyteckiego dyplomu licencjata w zakresie farmacji, odbycie pełnego odpowiedniego szkolenia specjalizacyjnego oraz zdanie egzaminu;
  - dyplom wskazuje, że jego posiadacz posiada kwalifikacje niezbędne dla wykonywania zawodu farmaceuty szpitalnego w Hiszpanii.
2. Zawód farmaceuty szpitalnego jest w Hiszpanii „zawodem regulowanym” w rozumieniu dyrektywy 89/48/EWG.
  3. Dyrektywa Rady 85/433/EWG⁽²⁾ z dnia 16 września 1985 r. dotycząca wzajemnego uznawania dyplomów, świadectw i innych dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji w zakresie farmacji, zawierająca środki mające na celu ułatwienie skutecznego wykonywania prawa przedsiębiorczości odnoszącego się do niektórych działalności z dziedziny farmacji nie ma zastosowania do zawodu farmaceuty szpitalnego
  4. W konsekwencji Królestwo Hiszpanii było zobowiązane do dokonania transpozycji dyrektywy 89/48/EWG w zakresie zawodu farmaceuty szpitalnego. Nie przyjmując koniecznych w tym celu przepisów do dnia 4 stycznia 1991 r., Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom, jakie na nim ciążyą na mocy tej dyrektywy.

⁽¹⁾ Dz.U. L 19 z 24.1.1989, str. 16.

⁽²⁾ Dz.U. L 235, str. 37.

Skarga wniesiona w dniu 1 lutego 2007 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-40/07)

(2007/C 82/34)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich [przedstawiciele: U D. Recchia i J.-B. Laignelot, pełnomocnicy]

Strona pozwana: Republika Włoska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, iż nie ustanawiając przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu

zastosowania się do dyrektywy 2001/42/WE⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 czerwca 2001 r. w sprawie oceny wpływu niektórych planów i programów na środowisko, Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom, które na nią ciążyą na mocy art. 13 ust. 1 tej dyrektywy;

- obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy 2001/42/WE upłynął w dniu 21 lipca 2004 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 197, 21.7.2001, str. 30.

Skarga wniesiona w dniu 2 lutego 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej

(Sprawa C-45/07)

(2007/C 82/35)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: K. Simonsson, M. Konstantinidis i F. Hoffmeister)

Strona pozwana: Republika Grecka

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że przedstawiając Międzynarodowej Organizacji Morskiej w dniu 18 marca 2005 r. propozycję w zakresie „Kontrolowania zgodności statków i obiektów portowych z wymogami rozdziału XI-2 SOLAS i kodeksu ISPS”, Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 10, 71 i 80 ust. 2 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską

- obciążenie Republiki Greckiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zdaniem Komisji przedstawienie Międzynarodowej Organizacji Morskiej przez Republikę Grecką propozycji w dziedzinie objętej zakresem rozporządzenia (WE) nr 725/2004⁽¹⁾ w sprawie podniesienia ochrony statków i obiektów portowych, bez upoważnienia Komisji, stanowi naruszenie zobowiązań, które ciążyą na Republice Greckiej na mocy art. 10, 71 i 80 ust. 2 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską.